

niku veljá pregovor, ki pravi: „Nevednost je najdraža stvar v deželi“. Kdor je dandenes úmnejši, ta je sploh tudi premóžnejši in laže živí memo ónega, ki je manj učen, manj previden in manj izobražen. Nij vsaka obrt za vsak kraj in za vsako deželo. V tej deželi se izdeluje to blago, v drugej drugo. Na Laškem izdelujejo posebno svilno tkanino, na Francoskem dragoce-
nosti, na Angležkem bombažaste, na Nemškem posebno platnene tkanine. Kakor je po deželah, tako je tudi v posameznih krajih. Na Kranjskem n. pr. izdelujejo platno le okoli Loke, leseno suho robo le v Ribnici, krtače in sita na Gorenjskem, slamnike okoli Kamnika, úsnije in obutal v Trziči, zobce v Idriji i. t. d.

Obrtnik mora veliko blaga izdelovati in ga po ceni prodajati. Bolje je več blaga po nižej ceni izdelovati, nego manj pa draže. Bolje je, ako krojač na teden naredí 5 sukenj in vsako z dobičkom po 4 goldinarje prodá, nego pa, ako naredí na teden samo po 3 suknje, in ima pri vsakej po 5 goldinarjev dobička.

P o l e t j e.

Za ljubo pomladjo pride vroče poletje. Solnce pripeka na jasnem nebu in ogreva rodovito zemljo. Prava poletna vročina je. Dèhteče cvetice, sočnata zelišča, vsakovrstni sadeži želijo mokrote. Blagodejni dež napojí in oživí suho zemljo; cvetlice, zelišča in sadeži dobivajo novo, lepšo podobo. Čvrsto zelénje se vidi po gozdih in po polji. Cvetlice zopet vzdigujejo glavice in je obra-
čajo k rumenemu solncu; prijetno pojó ptički po vrtilih in logih.

Vročina zorí poletne sadeže. Črešnje se rudečé in nam migetajo z ze-
nega drevja; po grmih dozrévajo jagode in druga rastline. Vse je posuto s cvetjem in plodovi. A najlepši je strnéno polje. Hitro se daljšajo sočnate bilke, kolence se na kolence natika in vrhu velicega bilja zakima klasovje. Ne-
znatno in ponižno ter samo kratkih ur je strneno cvetje, a toliko bogatejši bodo plodovi.

Lehko klasovje se ljubko pozibava v godnem zraku. Kraj rázora izza gostega bilja se nam žarí rudeča purpelica (divji mak), kakor danica na po-
roblji jutranjenega nébesa. Tu in tam spénja rožno-cvetni kokolj svoje lepe vršičke malo višje med rumeno žitno klasovje; ž njim se druží jasno modra plavica in od spodaj gori rudečkasti gráhor in belo cvetoči slak hitita ob ne-
katerih bilkah k višku, ovijajoč se in venčajoč ponižna steblica, ki podpirajo vse človečanstvo.

Kmalu potem začnó objemati svitli solčni žarki lahko pripogibajočo se strn. Najprej rumení ječmen, potlej bledeča réž a naposled zlato-rumena pšenica.

In zdaj pride óni veseli čas, da gre kmetič ob nedeljah popóldne tako rad po polji. Kakó ugodno mu diši kruh z napolnjenega žitnega klasovja! Kakó dobrodejno mu je pri srci počasi se sprehajajočemu po mejah med nji-
vami, ko vidi povsod stoteren sad svojih žuljavih rok, ki se mu sam ob sebi obeša v naročje! Kakó hvaležno se mu dviga okó proti nebu, k dobremu Bogu, ki ga je tako obilo blagoslovil.

Vročina bolj in bolj pritiska. Póludne zvoní. Nobena sapica ne dáhne, noben klas se ne gaue, nobena tica ne zaščebetá; še celó črni muren in zelena kobilica molčíta o póludnevnej uri. Samo gori z srede čisto modrega, nebésnega stropa sije solnce in pripeka, da vse medlí in pojéma od vročine. Razbeljeni zrak živo migetá nad prepaljenim poljem, po katerem vse tlí in čudno sika, kakor bi se skrivne močí snovale v njegovem naročji.

In kako prijetno je še le zvečera! Nad žitnim klasovjem se zibljejo gosti rôji komarjev. Zdajci priletí lastovka nad rumeno polje in razprší igrajoče se živalce. Prepelica za hladnega večera užé kliče izpod težkega klasovja kmetu v vas, da mu bode kmalu treba žeti.

In ženjice hité v velikih četah na polje, razstavijo se v vrste, prepevajoč lepe domače pesni. In glej! užé

Pod srpom podira
Se klasje ljubó,
Zastonj se upira
In maja z glavó.

V malo dneh so vse njive posnopane. Kmalu potem poka užé cepec na skednji, in žito se spravlja v žitnice.

Ko je žito s polja, užé jesenska mrklost in otožnost légate preko strnišča. Da pa vendar kmetič ne jemlje prežalostnega slovesa od svojega ljubega polja, zagrne je ozimina znovič z zelenim krilom, lijóč kmetovalcu veselo upanje v srcé, da se zopet povrne čas, ko bode žel, kar je sejal, kakor pravi sveto pismo:

„Menjávala bodeta dan in noč, vročina in mraz, setev in žetev, dokler bode svet stal.“

A. P.

N e v i h t a.

Poletu popóludne je. Solnce razliva bliščečo luč z viška doli. Zrak je nestrpno soparen. Uvélo zelénje se onemoglo poveša k tlam. Prepelica mirno čepí v rázoru, težko užé pričakujóč hladne večerne rose, da bi svoj suhi kljunček namočila v njej. Ščinkovec se stiska pod košato krozuljo v senci in pozijáva; petelin poje, kopáje se v prahu na dvorišči, in psu, ležečemu na trebuhu, molí dolg jezik po strani iz odprtega gobca. Zemlja sama sim ter tja široko razprezana užé zéva v nebo po krepčalnjej primáki.

Na polji se ratarju za brazdo kadí prah. Prioravši na konec njive si briše z rokavom pot z vročega čela in željno se ozirajóč k višku okrog sebe zdihuje na tihem: ko bi pač dobri Bog dal malo pohlevnega dežja!

Nobena sapica še od nikoder ne dahne. Višnjavo nebo je čisto, kakor ribje okó.

Ali glej! Ne dolgo in lehak južni vetrič pripleše po zraku, naglo hitèč od drevesa do drevesa, ter nežno pozibováje gfbična peresa in brstje. Otores užé tudi izza juga priplava tenka, bleđa oblačica po jasnem nebu, in počasi plazèč se dalje in dalje po nebeškem oboku je vedno očitnejša, z vsacim trenutjem širočja in debelejša. Samo malo časa še, in solnce izgine za oblake,